

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **A. K. M. R.**, narozený dne X,
státní příslušnost Indická republika,
bytem X,
zastoupený JUDr. Andreou Grivalskou, advokátkou,
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3 - Vinohrady,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-117639-6/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-117639-6/SO-2021 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Andrey Grivalské, advokátky.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 3. 6. 2021, č. j. OAM-28970-16/ZM-2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť zaměstnavatel žalobce – společnost FUTURE CONCEPT s. r. o., IČO 08344183, sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1 (dále jen „*FUTURE CONCEPT*“ či „*původní zaměstnavatel*“) – je podle § 178f odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 6. 2021 odvolání.
2. Dne 29. 7. 2021 učinil žalobce prvostupňovému orgánu oznámení o zaměstnání na jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele – společnosti INDUSTRY STARS s.r.o., IČO 08344213, sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1 (dále jen „*INDUSTRY STARS*“ či „*nový zaměstnavatel*“) – podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 16. 9. 2021 vydal prvostupňový orgán sdělení č. j. OAM-53686-9/ZM-2021 o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.
3. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-117639-6/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
4. Žalobce se žalobou ze dne 8. 10. 2021 podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) téhož dne domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

II.

Žaloba

5. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Poté žalobní body rozdělil do dvou částí: A. nesprávné právní posouzení věci a B. nezákonnost řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí.
6. V části A. (*nesprávné právní posouzení věci*) žalobce shrnul, že dle napadeného rozhodnutí byla hlavním důvodem pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí skutečnost, že původní zaměstnavatel žalobce byl považován za společnost naplňující definici nespolehlivého zaměstnavatele dle § 178f odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil však, že dne 29. 7. 2021 oznámil prvostupňovému orgánu zaměstnání na jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Splnění veškerých podmínek pro takovou změnu pak bylo ze strany prvostupňového orgánu potvrzeno dne 16. 9. 2021.
7. Žalobce namítal, že již ve svém doplnění odvolání ze dne 2. 9. 2021 žalovanou upozornil, že dle § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců platí: „*Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.*“ V průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty tedy bylo dne 29. 7. 2021 učiněno oznámení podle § 42g

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 7 zákona o pobytu cizinců a od tohoto okamžiku dle § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců platilo, že žalobce žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici (u nového zaměstnavatele INDUSTRY STARS).

8. Žalobce konstatoval, že dle konstantní judikatury správních soudů platí, že řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, je ovládáno zásadou jednotnosti, tj. řízení před orgánem prvního stupně i řízení odvolací tvoří jeden celek. Tudíž již od 29. 7. 2021 mělo být v souladu s § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty vedeno správními orgány tak, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici – tedy na pracovní pozici u budoucího zaměstnavatele INDUSTRY STARS. Touto informací pak žalovaná bezpochyby disponovala, když z žalobcem citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná si byla vědoma žalobcova oznámení ze dne 29. 7. 2021 o změně zaměstnání na pracovní pozici u jiného zaměstnavatele (společnosti INDUSTRY STARS). Tuto skutečnost nejen že žalovaná nepopírá, ale dokonce ji sama výslovně uvádí. Ze znění § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců přitom zcela jednoznačně plyne, že zákon spojuje právní domněnku vedení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici s oznámením změny podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10 zákona o pobytu cizinců a nikoli s doručením sdělení o splnění podmínek, jak se zřejmě žalovaná domnívá. Z pohledu zákona není podstatné, zda oznámení změny zaměstnavatele bylo potvrzeno doručením sdělení o splnění podmínek či nikoli. Podstatné může být pouze, pokud by bylo sděleno, že podmínky pro změnu zaměstnavatele splněny nebyly. V takovém případě by mohla být vyvrácena zákonná domněnka dle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců. K tomu však nedošlo. V případě žalobce tedy k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí platila zákonná domněnka, že cizinec žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici – v případě žalobce na pracovní pozici u zaměstnavatele INDUSTRY STARS. Tato domněnka nebyla ničím vyvrácena, což ostatně žalovaná ani netvrdí. Žalovaná ani nijak neargumentuje, a to ani prostým odkazem na právní předpis, proč nebylo postupováno dle § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pouze uvádí, že nebylo vydáno sdělení o splnění podmínek. Neuvádí však žádnou právně relevantní (resp. jakoukoli) argumentaci, ze které by plynulo, proč nebylo postupováno zákonem předvídaným způsobem.
9. Žalobce uzavřel, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí tedy byly zcela jasně dány zákonné důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaná existenci těchto důvodů v napadeném rozhodnutí výslovně potvrzuje. Naopak v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly důvody pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, že v této době bylo (resp. mělo být) řízení o prodloužení zaměstnanecké karty vedeno s žalobcem ve vztahu k zaměstnavateli INDUSTRY STARS, a nikoli FUTURE CONCEPT, se kterým se pojil důvod pro vydání negativního rozhodnutí prvostupňovým orgánem. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalobce nezákonné, když žalovaná nesprávně interpretovala a aplikovala právní otázku zákonné domněnky dle § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců.
10. V části B. (*nezákonnost řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí*) žalobce uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „v rámci odvolacího řízení ověřila, že účastník řízení dosud nebylo ve věci oznámení změny zaměstnavatele vedené pod sp. zn. OAM-53686/ZM-2021 vydáno sdělení o splnění podmínek zákona č. 326/1999 Sb. pro změnu zaměstnavatele“, jedná se o podstatné pochybení žalované v řízení o odvolání a popření základních zásad správního řízení a ústavního pořádku České republiky. Dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle § 42g odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Dle § 6 odst. 1 věta druhá správního řádu platí, že nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností. Dle § 80 odst. 1 správního řádu platí, že nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Žalovaná je dle § 170a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců nadřízeným správním orgánem ministerstva ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni a v dalších případech stanovených zákonem. Žalovaná je tedy v projednávané věci nadřízeným orgánem ministerstva. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná si byla vědoma skutečnosti, že ministerstvo nevydalo sdělení ve lhůtě stanovené zákonem. Měla tedy sama učinit opatření proti nečinnosti. Žalovaná však nejen že rezignovala na svoji zákonnou povinnost, ale navíc tuto nečinnost podřízeného orgánu zohlednila k tíži žalobce. Takový postup je nezákonný a v rozporu se základními zásadami dobré správy a právního státu obecně.

11. Žalovaná tímto postupem popřela zásady správního řízení, a to mimo jiné zásadu legality (žalovaná nepostupovala v souladu se zákonem, jak při nezákonném posouzení, tak při rezignaci na opatření proti nečinnosti), zákaz zneužití pravomoci (pravomoc žalované nebyla uskutečňována k takovým účelům a takovým způsobem, k jakým ji byla zákonem svěřena), ochranu dobré víry (žalovaná nešetřila práva žalobce nabytá v dobré víře), zásadu materiální pravdy (žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu žalované s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu) a zásadu rychlosti (žalovaná rezignovala na svoji zákonnou povinnost prosazovat tuto zásadu, když neučinila žádná opatření proti nečinnosti vůči ministerstvu, ačkoli k tomu byla povinna).
12. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a dále žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 10. 11. 2021 nejprve uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, tudíž nebude ve stanovisku k žalobě podrobně rozváděn.
14. K námitce žalobce, že již dne 29. 7. 2021 učinil oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a od tohoto okamžiku platila právní domněnka vedení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na posledně oznámenou pracovní pozici, žalovaná uvedla, že podle § 42g odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců hledí, jako by nebylo učiněno. Žalovaná má za to, že byt podle žalobcem odkazovaného § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzuje na posledně oznámenou pracovní pozici, je třeba jej vykládat s ohledem na citované ustanovení § 42g odst. 9 téhož zákona. Hledí-li se na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, jako by nebylo učiněno, nelze k takto (ne)oznámenému zaměstnavateli posuzovat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K nově oznámenému zaměstnavateli je možné žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzovat až v případě, že je cizinci sděleno, že splnil podmínky zákona o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele. Žalovaná má s ohledem na uvedené za to, že nepochybila, když žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzovala k poslednímu povolenému zaměstnavateli žalobce, tj. společnosti FUTURE CONCEPT.

15. Žalovaná dále uvedla, že prvostupňový orgán postupoval v rozporu se zákonem, když dne 16. 9. 2021 přistoupil k vydání sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť již dne 10. 9. 2021 nabylo právní moci napadené rozhodnutí žalované, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty potvrzeno a odvolání zamítnuto. Žalobce ode dne 10. 9. 2021 nedisponoval zaměstnaneckou kartou, tudíž mu nemělo být vydáno výše uvedené sdělení. Žalovaná konstatovala, že uvedené pochybení prvostupňového orgánu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Žalovaná rovněž argumentovala tím, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, její nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že žalovaná nepřistoupila z moci úřední k učinění opatření proti nečinnosti ve věci oznámení žalobce o změně zaměstnavatele, nemá vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem.
17. Závěrem žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

18. Žalobce v replice na vyjádření žalované sdělil, že dle žalované je k nově oznámenému zaměstnavateli možné žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzovat až v případě, že je cizinci sděleno, že splnil podmínky zákona o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele. Tento závěr je však zcela v rozporu s jasným a jednoznačným zněním § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců. Žalovaná svůj výklad dovozuje bez uvedení detailnějšího zdůvodnění pouze odkazem na ustanovení § 42g odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy v zásadě pouze znovu opakuje svůj nesprávný výklad zákona o pobytu cizinců uvedený v napadeném rozhodnutí, když zcela ignoruje jednoznačně znějící zákonnou domněnku uvedenou v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu cizinců. Žalobce konstatoval, že slovní spojení „*má se za to, že*“ je právní domněnkou, a sice vyvratitelnou. Znamená to, že skutkový předpoklad (domněnka) se uplatní, není-li prokázán opak. Ve vztahu k úpravě obsažené v § 42g odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců a § 42g odst. 7 a 8 téhož zákona pak platí, že vyvratitelná právní domněnka uvedená v ustanovení § 44a odst. 11 věty třetí téhož zákona může být vyvrácena pouze při prokázání opaku. Tedy například pokud je vydáno sdělení ministerstva, ve kterém je deklarováno nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. V takovém případě platí, že se na oznámení změny zaměstnavatele hledí, jako by nebylo učiněno a může tím být zákonná domněnka vyvrácena. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala a negativní sdělení nebylo do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí vydáno (naopak, následně bylo vydáno pozitivní rozhodnutí o splnění podmínek pro změnu). S ohledem na uvedené tedy měla žalovaná respektovat zákonnou úpravu, dle které žalobce od 29. 7. 2021 žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici u zaměstnavatele INDUSTRY STARS.

19. Žalobce dále uvedl, že sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 16. 9. 2021 nebylo zrušeno ani prohlášeno za nicotné. Žalobce tedy musí (stejně jako by měla i žalovaná) vycházet ze zásady presumpce správnosti úkonů správních orgánů. Tvrzení žalované o údajné nezákonnosti sdělení je pak zjevně pouze účelovým tvrzením. Pokud by však bylo sdělení prohlášeno za neplatné či nicotné, jednalo by se opět o procesní pochybení žalované, jehož negativní následky nemůže nést žalobce.
20. Argumentace žalované je navíc zcela lichá, a to ze dvou důvodů. Žalovaná totiž jako důvod neplatnosti sdělení o splnění podmínek uvádí existenci napadeného rozhodnutí. Zákonnost napadeného rozhodnutí však dovozuje a zdůvodňuje neplatnost sdělení. Taková argumentace je účelová a klamavá. Pokud by bylo posuzování žádosti žalobce ve vztahu k zaměstnavateli INDUSTRY STARS skutečně podmíněno existencí platného sdělení o splnění podmínek, jak nesprávně uvádí žalovaná, bylo by vydání napadeného rozhodnutí, resp. zamítnutí žádosti způsobeno opět jejím jednáním (resp. nejednáním). Žalovaná svým vyjádřením sama popírá argumentaci (jakkoli nesprávnou) uvedenou v napadeném rozhodnutí i ve svém vyjádření, kdy uvádí, že k zamítnutí žádosti fakticky došlo z důvodu nevydání sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele na společnosti INDUSTRY STARS do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí (tedy v zákonem stanovené lhůtě). Je tedy zjevné, že pokud by platil názor žalované, mělo by nerespektování zákonem stanovené lhůty ze strany žalované vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem, a to zcela zásadní.
21. Žalobce shrnul, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalovanou byly zcela jasné a zřejmě dány zákonné důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaná existenci těchto důvodů v napadeném rozhodnutí výslovně potvrzuje a ani ve vyjádření je skutkově nepopírá. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí naopak neexistovaly důvody pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, že v této době bylo (resp. mělo být) řízení o prodloužení zaměstnanecké karty vedeno s žalobcem ve vztahu k novému zaměstnavateli (INDUSTRY STARS), a nikoli původnímu zaměstnavateli (FUTURE CONCEPT), se kterým se pojil důvod pro vydání negativního prvostupňového rozhodnutí.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Průběh řízení

22. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 9. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 8. 10. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
23. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem vyslovili žalobce i žalovaná souhlas (žalobce ve sdělení ze dne 26. 10. 2021 a žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 11. 2021).

*VI.**Posouzení věci soudem*

24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
25. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
26. Vzhledem k tomu, že správní spis, ve spojení se skutečnostmi mezi účastníky nespornými, poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud pro nadbytečnost neprováděl žádné dokazování. Ostatně důkazní návrhy učinila pouze žalobce, přičemž pro účely meritorního posouzení se jednalo pouze o sdělení prvostupňového orgánu ze dne 16. 9. 2021 o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, jehož existence a obsah ale byly mezi účastníky nespornými, tudíž byl tento důkaz nadbytečný. Jiné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, učiněny nebyly. Soud níže rekapituluje podstatný obsah správního spisu.
27. Žalobce podal dne 27. 4. 2021 žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli FUTURE CONCEPT.
28. Dne 6. 5. 2021 byla do správního spisu založena kopie sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 12. 1. 2021 adresovaná prvostupňovému orgánu, včetně kopie pravomocného rozhodnutí (příkazu) ze dne 18. 12. 2020, č. j. 22381/6.30/20-3, který nabyl právní moci dne 6. 1. 2021. Tímto příkazem byla společnost FUTURE CONCEPT mj. uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.
29. Dne 3. 6. 2021 vydal prvostupňový orgán své rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, neboť dospěl k závěru, že zaměstnavatel žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podle § 178f odst. 1 písm. b) nespolehlivý, když mu byla v období čtyř měsíců přecházejících podání žádosti žalobcem pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce.

30. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 6. 2021 odvolání. Žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem, a to zejména z důvodu absence zkoumání přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kdy odkázal na § 37 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, a zároveň v samotné nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby bylo rozhodnutí změněno tak, aby se žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vyhovělo.
31. Dne 29. 7. 2021 žalobce oznámil prvostupňovému orgánu zaměstnání na jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele (společnosti INDUSTRY STARS) podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
32. V doplnění odvolání ze dne 2. 9. 2021 informoval žalobce žalovanou o tom, že dne 29. 7. 2021 oznámil prvostupňovému orgánu změnu zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli INDUSTRY STARS a že od tohoto dne má být řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vedeno k tomuto novému zaměstnavateli žalobce. Žalobce žádal, aby uvedená skutečnost byla zohledněna v rozhodování o odvolání a aby napadené rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno. Odkázal přitom na judikaturu týkající se zásady jednotnosti řízení a určení rozhodného okamžiku, ke kterému má být zkoumán skutkový stav ve správním řízení. Společně s doplněním odvolání žalobce žalované doložil předmětné oznámení ze dne 29. 7. 2021, včetně podacího lístku.
33. Součástí odvolacího správního spisu je též výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR pořízený dne 25. 8. 2021, v němž je u osoby žalobce evidována společnost INDUSTRY STARS jako jeho zaměstnavatel od 1. 9. 2021 do 31. 8. 2023.
34. Dne 10. 9. 2021 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, v němž se ztotožnila s názorem prvostupňového orgánu. Žalovaná konstatovala, že má za prokázané, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty v období čtyř měsíců, kdy jeho zaměstnavateli byla pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce, čímž tedy byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti uvedený v § 178f odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné ani nezákonné. K námitce žalobce, že dne 29. 7. 2021 oznámil změnu zaměstnavatele a od tohoto dne má být žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzována k novému zaměstnavateli, žalovaná uvedla následující: *„účastník řízení sice oznámil změnu zaměstnavatele (vedeno pod sp. zn. OAM-53686/ZM-2021), nebylo mu však vydáno sdělení o splnění podmínek zákona č. 326/1999 Sb. pro změnu zaměstnavatele. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, když žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty posuzoval ve vztahu k poslednímu povolenému zaměstnavateli účastníka řízení, společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. Komise v rámci odvolacího řízení ověřila, že účastníku řízení dosud nebylo ve věci oznámení změny zaměstnavatele vedené pod sp. zn. OAM-53686/ZM-2021 vydáno sdělení o splnění podmínek zákona č. 326/1999 Sb. pro změnu zaměstnavatele, Komise tak při posuzování odvolání vycházela z aktuálního skutkového stavu.“* K námitkám žalobce týkajícím se posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaná uvedla, že v případě zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců není správní orgán povinen zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Česká republika je vázána mezinárodními závazky, v daném případě lze uvažovat o aplikaci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V takovém případě by však musel žalobce uvést konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je rovněž povinen prokázat. Žalovaná konstatovala, že z dostupných informací nevyplývá, že by na území České republiky pobývali rodinní příslušníci žalobce a k zásahu do rodinného života nedochází. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, prvostupňový orgán se proto přiměřeností napadeného rozhodnutí nezabýval. Skutečnosti, tvrzené v odvolání žalobce, nepředstavují skutečnosti takové intenzity, aby bylo možné dospět k závěru, že zamítavé rozhodnutí představuje nepřiměřený dopad do soukromého života žalobce. K námitce žalobce, že je sankcionován za skutečnost, kterou nebyl schopen ovlivnit, kterou nezpůsobil a která nebyla nijak závislá na jeho vůli, žalovaná uvedla, že je ve veřejném zájmu, aby cizince na území zaměstnávali ti zaměstnavatelé, kteří nebudou porušovat právní předpisy na úseku zaměstnanosti. V posuzovaném případě zaměstnavatel žalobce tyto právní předpisy porušil, když umožnil výkon nelegální práce jiným cizincům, za což mu byla k tomu místně příslušným správním orgánem pravomocně uložena pokuta, přičemž k pravomocnému uložení pokuty došlo v období čtyř měsíců před podáním předmětné žádosti.

35. Soud úvodem svého posouzení předeseílá, že vycházel zejména z následující relevantní právní úpravy.
36. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věta první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.*
37. Podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.*
38. Podle § 178f odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za nespolehlivého zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, kterému byla v období 4 měsíců předcházejících podání žádosti pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce.*
39. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.

40. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.
41. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.
42. V projednávané věci je podstatou sporu posouzení otázky, zda žalovaná pochybila, pokud v odvolacím řízení u žalobce posuzovala nadále pracovní pozici u původního zaměstnavatele (FUTURE CONCEPT), nikoli u zaměstnavatele nového (INDUSTRY STARS), přestože žalobce učinil ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců oznámení ze dne 29. 7. 2021 o zaměstnání na jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele a žalované tuto skutečnost sdělil a doložil ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.
43. Přitom mezi účastníky bylo nesporné, že dne 16. 9. 2021 vydal prvostupňový orgán sdělení Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č. j. OAM-53686-9/ZM-2021 o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, když tak učinil na základě předmětného oznámení žalobce ze dne 29. 7. 2021 o zaměstnání žalobce u nového zaměstnavatele (INDUSTRY STARS). Mezi účastníky rovněž nebylo sporu o tom, že původní zaměstnavatel žalobce byl ve smyslu § 178f písm. b) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý, neboť mu byla v období čtyř měsíců předcházejících podání žádosti pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce. Konečně bylo nesporné i to, že jediným důvodem, pro který správní orgány zamítly žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, byla nespolehlivost žalobcova zaměstnavatele.

44. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu odvolacího řízení doplnil své odvolání o novou skutečnost, a to že žalobce učinil dne 29. 7. 2021 ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců oznámení o zaměstnání na jiné pracovní pozici u jiného zaměstnavatele, kterým se od 1. 9. 2021 měla stát společnost INDUSTRY STARS. Tuto skutečnost rovněž žalované doložil. Žalobce přitom argumentoval, že se v jeho případě uplatní právní domněnka ve smyslu § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, podle které je třeba od data předmětného oznámení o novém zaměstnavateli vycházet z toho, že žalobce žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnání u tohoto nového zaměstnavatele, tudíž již u žalobce není nadále dána překážka nespolehlivého zaměstnavatele podle § 178f písm. b) zákona o pobytu cizinců (tím byl pouze dosavadní zaměstnavatel žalobce, společnost FUTURE CONCEPT).
45. Jak je patrné z výše uvedené rekapitulace napadeného rozhodnutí (včetně výše citované části týkající se žalobcova oznámení o změně zaměstnavatele), žalobce v žalobě důvodně namítal, že žalovaná se vůbec nevyjádřila ke stěžejní otázce, proč v posuzovaném případě neaplikovala právní domněnku stanovenou v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, podle které se od data předmětného žalobcova oznámení o novém zaměstnavateli mělo vycházet z toho, že žalobce žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnání u tohoto nového zaměstnavatele. Žalovaná totiž pouze konstatovala, že ke dni vydání jejího rozhodnutí doposud nebylo vydáno sdělení o splnění zákonných podmínek pro změnu zaměstnavatele.
46. Vzhledem k tomu, že shora citované ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců skutečně spojuje významné právní následky s učiněním oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nikoli až s následným sdělením prvostupňového orgánu o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, bylo nezbytné, aby se žalovaná s existencí tohoto oznámení a jeho dopadem na probíhající řízení o žalobcově žádosti explicitně vypořádala již v napadeném rozhodnutí. Žalovaná tak ovšem neučinila, když jen stručně konstatovala, že žalobce sice oznámil změnu zaměstnavatele, nebylo mu však ke dni vydání napadeného rozhodnutí vydáno sdělení o splnění podmínek zákona o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele. Žalovaná tímto svým opomenutím zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů svého rozhodnutí. Soud v dané souvislosti odkazuje na bohatou judikaturu vymezující nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020 – 30 uvedl následující: „Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. [...] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).“ (srov. body [9] a [10] cit. rozsudku).

47. Přestože žalobce v žalobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí explicitně nenamítal jako žalobní bod, jedná se o podstatnou vadu, k níž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2021, č. j. 2 Afs 270/2019 - 36 připomněl, že „krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, i když tyto nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 4, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).“ Jak vyplývá z výše vymezené podstaty předmětného sporu, žalobcova námitka, že v průběhu neskončeného řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podal oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a tudíž se měla aplikovat právní domněnka o novém zaměstnavateli stanovená v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, je námitkou stěžejní, se kterou se musí žalovaná náležitě vypořádat již v odvolacím řízení.
48. Důvody, pro které žalovaná neaplikovala právní domněnku, podle níž by bylo na žalobce po oznámení ze dne 29. 7. 2021 nahlíženo jako na žadatele o prodloužení zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnání u nového zaměstnavatele (společnosti INDUSTRY STARS), žalovaná předkládá až ve vyjádření k žalobě. Ovšem dle ustálené judikatury správních soudů nedostatek odůvodnění vydaného správního rozhodnutí způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí nelze dodatečně zhojit doplněním relevantní argumentace až v soudním řízení. Soud v tomto ohledu odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, v němž kasační soud připomenul svou dřívější judikaturu, podle které správní soud nemůže „[...] nahradit chybějící důvody správního rozhodnutí. Ostatně chybějící argumentaci nemůže dodatečně doplňovat ani správní orgán například ve svém vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS).“
49. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že předmětné žalobcovo oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které bylo učiněno v průběhu odvolacího řízení a kterého si byla žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nepochybně vědoma, je podstatnou skutečností, kterou se žalovaná měla náležitě zabývat již v odvolacím řízení, a to zejména z hlediska právní domněnky zakotvené v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, jak bylo žalobcem v odvolacím řízení namítáno.
50. Jelikož soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve stěžejní otázce výkladu a aplikace právní domněnky zakotvené v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, nemohl se již dále zabývat samotným posouzením této otázky z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jak upozornil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020 - 30, tento „konstantně judikuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99).“

51. Soud nicméně *obiter dictum* a v zájmu předvídatelnosti soudních rozhodnutí uvádí alespoň v obecné rovině, že argumentace žalované uvedená ve vyjádření k žalobě, podle které lze při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty přihlídnout k nově oznámenému zaměstnavateli až poté, co je cizinci ministerstvem sděleno splnění zákonných podmínek pro změnu zaměstnavatele, není pro soud přesvědčivá. Dikce ustanovení § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců totiž spojuje právní domněnku, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty k novému zaměstnavateli, s podáním oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10 téhož zákona, nikoli až s následným sdělením ministerstva dle § 42g odst. 9 téhož zákona o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Z žalovanou odkazovaného ustanovení § 42g odst. 9 věta druhá zákona o pobytu cizinců vyplývá (*a contrario*), že v případech, kdy ministerstvo vydá pozitivní sdělení o splnění podmínek, nejsou účinky oznámení nijak dotčeny, tudíž soud nevidí legitimní důvod, pro který by mělo toto žalovanou odkazované zákonné ustanovení vést k takovému výkladu právní domněnky obsažené v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců, který předkládá žalovaná a který se ocitá v rozporu s dikcí tohoto zákonného ustanovení. Přitom jiné právní argumenty na podporu svého výkladu žalovaná nepředložila.
52. Soud rovněž nesdílí názor žalované, že by na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem nemohla mít vliv ta skutečnost, že žalovaná, ač si byla v době vydání napadeného rozhodnutí vědoma marného uplynutí zákonné 30 denní lhůty pro sdělení ministerstva o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, na toto prodlení ministerstva nikterak nereagovala, resp. nevyčkala se svým rozhodnutím do okamžiku, kdy ministerstvo předmětné sdělení vydá. Žalovanou činěný odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které samotná délka řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodování, není pro posuzovanou věc relevantní, neboť se týká typově odlišných situací. Naopak za relevantní soud považuje základní zásady činnosti správních orgánů obsažené v hlavě II. správního řádu, zejména pak zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zásadu součinnosti správních orgánů dle § 8 správního řádu.

VII.

Rozhodnutí soudu

53. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud ve výroku I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a to ve stěžejní otázce výkladu a aplikace právní domněnky zakotvené v § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců na posuzovaný případ žalobce.
54. Soud společně s napadeným rozhodnutím nezrušil prvostupňové rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť vadou nepřezkoumatelnosti bylo zatíženo primárně napadené rozhodnutí a žalovaná v dalším řízení sama může vytyčkanou vadu rozhodnutí napravit.
55. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

56. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč.
57. Podle obsahu soudního spisu náklady žalobce tvoří zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, dále pak odměna za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to (i) převzetí právního zastoupení, (ii) sepsání žaloby a (iii) replika žalobce. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Právní zástupkyně žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH ve výši 2 142 Kč (21 % z částky 10 200 Kč). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.